

Avgust Senoa:

Berač Luka

15

Povest iz vaškega življenja

»Ej, za koga pa hočem? To bržkone veste, da sem vam prijatelj.«

»Seveda, seveda.«

»Plača je sto forentov. A bogme je vredna sto bankovcev.«

»Kako?«

»Veste, kaj je odgovorila magistratska gospoda. Kaj? To staro kljuse Pavlekoviča bomo vpregli v voz! No, v tem primeru bi bilo poljsko čuvajstvo kmalu v blatu.«

»Vrag po njih! Sedaj — uh!« škrtne Pavle- kovič.

»Drugi bi vam dali poljsko čuvajstvo.«

»Kateri drugi?«

»Eh, kateri bi namesto teh prišli.«

»Mar li hočejo ti oditi?«

»Morda.«

»Kako?«

»Ako bomo pametni.«

»Kakšna naj bo ta pamet?«

»Pri vladi so jezni na magistrat, niti cesar noče ničesar znati o njem.«

»Ah!«

»Če vam rečem, niti cesar.«

»E, vidite! A kako bi se dalo pomagati?«

»Izvolili bomo druge, naše poštene ljudi, kateri se bodo zavedali, koliko je vreden kum Pavlekovič.«

»Pa dajmo!«

»Mi hočemo. Ste li slišali! Vi imate v vasi dovolj ljudi za seboj, nekaj kumstva, nekaj sorodstva.«

»Imam, hvala Bogu.«

»In ti ljudje imajo glasovalno pravico.«

»Imajo.«

»Zaarate jih za novo gospodo.«

»S čim?«

»Eh, ne bojte se, še bo denarja. Vsak glas de- setak. Ste slišali?«

»Ah!«

»A vi petdeset.«

»Eh da!«

»Bog in bogme! I poljsko čuvajstvo bo vaše.«

»Pa hajdi! Bi ne bilo napačno.«

»No, ali hočemo?«

»Hm! Veste...«

»Petdeset in poljsko čuvajstvo!«

»O tem pač govoriva, ali...«

»Če vam rečem. Vidite, jaz nimam glasovalne pravice, pa evo, tudi jaz sem prejel aro!« reče Mi- kica in potegne iz žepa zmečkani petak.

»Hm! To bi že bilo nekaj.«

»Potem bi se mogel človek pravdati radi slive.«

»Bi.«

»Eto! Ali hočete? Dajte roko,« sili Mikica, pro- žeč mu desnico.

Kmet okleva.

»No, no! Ali hočete?«

»Pa da, pasja duša!« vzklikne čez nekaj časa Pavlekovič in udari z dlanjo v dlan pisarja.

»Drži?«

»Drži, kakor da je zapisano.«

»Živijo! No, naj se Martin veseli!«

»Naj se le veseli!«

»A da! Pa kako je s fiškalom?«

»Najeti hočem fiškala, saj znoremo.«

»Resnično lahko. Dajte mi polnomoč. Ha, resnič- no, tu-le v žepu imam prazno. Dajte pero in črnilo!« Kmet prinese zahtevano.

»Sedaj se podkrižajte,« reče pisar in potisne kmetu pero v roko. Pavlekovič se podkriža. Mikica mu iztrga papir in podpiše svoje ime.

»Tako,« se nasmehne Mikica. »Sedaj si gotov, dragi Martin. Slivo boš pomnil do zadnje ure. Pasja duša! Do cesarja pojdemo, ako bo treba.«

Stlači polnomoč v žep, se napije in nadaljuje:

»Sedaj, kumek, zberite ljudi za novo gospodo! Bo jedace in pijače, če Bog da. Bog živi novega poljskega čuvaja!« dvigne Mikica vrč. »Ej, kum, ker se tako razumeva, pobrativa se!«

»V imenu božjem, pobrativa se!« Oba skočita pokoncu, se prekrizata, izpijeta vrča in poljubita.

»Živijo, brat Mikica!«

»Živijo, brat Mato!«

Mikica zagradi Pavlekoviča za roko in nadaljuje med smehom:

»Ho, ho, ho! Konec bo starega cesarstva. Stara gospoda bo frknila iz vaše hiše kakor angeli, ko so padli iz neba, bodo po groši.«

»Ha, ha! Bodo po groši.«

»I Martin!«

»Ha, ha, ha! I Martin!«

»Obesil se bo na slivo.«

»Srečno pot in potni list do vraga!«

»Pa ti, Mato, bi dovolil, da bi tvoj Andro vzel Maro? Ti bi sprejel v svojo hišo dekle, koje oče pije tvojo kri, ti zažiga streho!«

»Kaj? Kaj? Prej se mi zruši ta streha na glavo!«

»Ne verujem ti, ne verujem. Predober si, mehka duša si.«

»Ne daj mi Bog zdravja, če dopustim!«

»Ah! Ah! To je samo tako.«

»Zaklinjam se na razpetega Boga, da za mojega življenja Martinova hčerka ne bo pod to streho!«

»Dobro, prav tako! Ti si človek, Mato! Lahko noč! To ti povem, sliva je tvoja. Erdeg beltica te- remtete! Lahko noč!«

»Moja! Moja!« jeclja Mato.

(Dalje sledi)

Kako se v Njujorku bra- nijo nesreč

Njujorške policijske oblasti so dale na križi- ščih velikih cest obesiti takele table: »To je ce- sta, ne pa dirkališče!« »Bolje, da si ob šestih doma, kakor ob pol še stih v bolnišnici!« »Avt nima pameti, zato jo ti imej!« »Otroke je treba videti in ne povežiti!« S temi kričečimi naslovi upa policija zmanjšati prometne nesreče, ki jih je vsako leto več. V drugih mestih so se take table baje jako dobro obnesle.

*

Nov poklic

Ena izmed največjih tvrdk za uvažanje pre- prog v San Franciscu v Združenih ameriških dr- žavah je izumila nov po- klic. Najela je več mla- dih deklet, katerih delo obstoji v tem, da tekajo ves dan boste po njenih številnih preprogah. Pra- ve preproge dobijo pose- ben moten lesk s tem, da gredo po njih nepre- stano boste noge. Pre- proge, ki jih daje druž- ba obdelovati na ta na- čin, so se občinstvu ta- ko priljubile, da so tudi druge tvrdke za prodajo preprog najele tekačice po preprogah.

*

Zakoni na Japonskem

Japonski cesar je ne- davno v svoji palači sprejel v slovesno avdi- enco večje število zakon- cev, ki so poročeni že nad 70 let, pa se še vedno počutijo srečne v zakonskem »jarmu«. Bi- la jih je cela množica in vsi so zatrjevali, da medsebojna nagnjenja še niso ugasnila. Pa tudi po drugih deželah je do- sti dokazov za trdnost zakonske vezi daleč v stara leta, do smrti. O nekem velikem ameri- škem državniku je zna- no, da je vsako popol- dne, ko je ura udarila tri, v pisarni pohitel k oknu, da je mogel z robcem preko trga po- zdraviti svojo ženo. Tu- di znani ameriški humo- rist Mark Twain je bil zelo nežen zakonski mož. V pismu nekemu prija- telju piše: »Sladkorju v kavi bi se odpovedal, če bi žena tako želela, no- gavic ne bi nosil, če bi rekla, da se to ne spo- dobi.«

Če hočeš biti dobro in poceni oblečen
Kupuj edino-le v modni in konfekcijski
trgovini Jurij Kokoč
nasproti nove avtobusne postaje
Maribor, Slavni trg 24